

Museumlaan 14, B-9831 Deurle, België

tel. +32-9-282 51 23 – fax +32-9-281 08 53

info@museumdd.be – http://www.museumdd.be

Patrick Vanden Eynde

18.09 – 23.10.2005

Hoewel Patrick Vanden Eynde vooral bekend is als schilder, is een tentoonstelling van hem meer dan enkel het tonen van een selectie schilderijen. Ook de installatie in de ruimte speelt een belangrijke rol voor hem. Daarom opteert hij er vaak voor om eveneens (gebruiks)objecten in de ruimte te plaatsen die een band hebben met de schilderijen. Die objecten (in casu de steunpijlers) functioneren als readymades. Voor de installatie/tentoonstelling *The man from Maybe* (2003) presenteerde hij een aantal schilderijen waarrond een sciencefiction – verhaal kon verzonnen worden. Het centraal ophangen van een oude TV-antenne gaf aan de schilderijen een extra dimensie en trok de ruimte - zoals voorgesteld in de schilderijen - volledig open. De steunpijlers die hij nu gebruikt om de tentoonstellingsruimte van het MDD te stutten, geven een meer ruimtelijk gevoel aan de tentoonstelling en versterken het idee van verval. Het idee van steunpijlers als symbool van aftakeling, had hij trouwens al gebruikt in een schilderij van xxxx.

Het ambigue gebruik van objecten en ruimte vinden we ook terug in zijn collages. De elementen van de collages worden gevonden tijdens het doorbladeren van allerlei magazines. Het zijn afbeeldingen van objecten of stukken interieurs die gekozen worden omwille van hun kleur of vorm. De vermenging van micro- en macrobeelden en het naast elkaar plaatsen van beelden van diverse oorsprong (een micro-organisme naast een plant, een schoen en een muziekinstrument) werkt vervreemdend. Met al die elementen gaat hij absurde ruimtes componeren door ze op verschillende plans te plakken. Een realistische ruimte wordt gemanipuleerd waardoor het surrealistisch wordt of een volkomen virtuele ruimte wordt gecreëerd waarbinnen ruimtelijke elementen in de compositie worden gegooid. De ruimte wordt zo als het ware bezaaid met fragmenten. De drie dimensies worden gesuggereerd maar de ruimte is vloeibaar, onderhevig aan veranderingen. Zijn collages tonen zo een verwantschap met die van Max Ernst: niet het object wordt gedeconstrueerd om opnieuw op te bouwen maar een absurde omgeving wordt gecomponeerd aan de hand van knipsels van objecten. De toeschouwer is vrij om zijn verhaal bij het beeld te verzinnen.

In zijn schilderijen gaat Patrick Vanden Eynde op een zelfde manier het beeldvlak invullen. Objecten die niets met elkaar lijken te maken te hebben worden geschilderd en overschilderd. Het decor lijkt vaak geïnspireerd op mooi vormgegeven interieurs uit lifestyle – magazines, maar er is altijd een element om die rust te verstoren of die het verval moet aantonen. Een Gerrit Rietveld-stoel staat bijvoorbeeld naast een chique badkuip terwijl een baksteen die in de kuip wordt gegooid de rust verroert. De tegels van de badkuip zijn ondertussen ook alweer aan het vergaan. In een ander schilderij lijkt een trompet de rust van kuikentjes te gaan verstoren. De werken van Vanden Eynde vertellen een verhaal waarvan het vervolg eerder buiten het doek te zoeken valt. Het zou de setting (een niet-gedefinieerde ruimte) moeten kunnen zijn van een plaats waar iets gaat gebeuren. Achter de eenvoudige objecten gaat een complexe wereld schuil waar spanning en angst heersen.

Patrick Vanden Eynde interesseert zich vooral in het functioneren van het visueel geheugen. Zo analyseert hij het spanningsveld tussen de realiteit, de afbeelding van de realiteit en wat de verbeelding of het geheugen doet met die afbeelding. Hij ziet zijn werk verder als een kritische blik op de westerse cultuur door lifestyle en mode in vraag te stellen. Door de dingen op de rand te plaatsen, aan een zeker verval onderhevig, wordt de status van die ruimte verstoord. Het schilderen zelf moet ook uiting geven aan dat verval. Hij wil geen specifieke techniek of stijl hanteren, geen herkenbare lijn. Hij wil ook kritisch staan tegenover het schildersmedium door incorrect te zijn, door snel van onderwerp te verspringen. Getergd door de vraag hoe men zich als kunstenaar moet positioneren gaat hij het schilderen telkens anders benaderen. Het maakt zijn oeuvre multi-dimensionaal en multi-interpretabel.

1.

2.

3.

Afbeeldingen:

- 1 "Boiling Point", 2005
- 2 "Formwork", 2005
- 3 "Out of the Sun into the Cool", 2005